

KOLOZSVÁRI SZINHÁZI KÖZLÖNY.

Kolozsvártt, febr. 18. 1860.

NAPILAP.

81-ik szám.

Előfizetési ár:
(Február 16-tól, a szimidiény végéig.)
Helyben házhoz hordva 2 frt. 30 kr.
Vidékre postán küldve 2 „ 50 „ osztr. ért.

Mindenemű hirdetések elfogadtatnak: kétszer
hasábozott sorért 5 ujkr., ismétléseknei 3
ujkr.
Kincstári díj minden hirdetéstől 30 ujkr.

 A lapunkrai előfizetési öszleteket e folyó hó 25-ig annyival is inkább kérjük Stein János urhoz beküldeni, mert fölösleges példányokat a határ időn túl a tetemes bélyegköltések miatt nem nyomathatunk.

Száz kanesuka egy csókért.

Történeti beszély Papp Miklóstól.

(Folytatás.)

Ilyen furcsa állapotban megtalálja a czárné lakosztályát, keresztül kasul járja a termeket, mignem végre megállapodik egyben, melyben a fiatal szép czárné egy drága pamlagon szendergett.

Villeboist a látvány még mámorosabbá tette!

Küldetése okát elfeledve ált az alvó czárné előtt.

Nem jutott eszébe, hogy a minden oroszok czárnéja fekszik előtte!

Az ilyen helyzet mámoros emberre nézve a legfátálisabb.

A következő perczben öntudatlanul talán oda hajolt a czárné ajkához s vakmerősködött azt megcsókolni!

E perczben egy éles sikoltás történt az egyik ablak mélyedésből, honnan csaknem eszméletlenül tántorgott elő Feodora, ki az egész jelenetet a gazdag függönyzet mögül nézte végig.

A sikoltás okát azt hiszem nem szükség megmagyaráznom...

A czárné is felébredt a sikoltásra, de leginkább a forró szenvedélyes csókra. . . .

Ellehet képzelni mekkora zavar lett rögtön!

A többi udvarhölgyek is bent termettek azonnal.

A szegény Feodora térdre omlott a czárné előtt, hogy bocsássan meg Villeboisnak, mert bizonyára nem tudá mit cselekedett.

Katalin megdorgálva Feodorát hogy miért menti e vakmerő embert, rögtön örököt rendelt be, s börtönbe viteté a szegény Armin kapitányt, kit mihelyt letettek azonnal nyugodt lelkiismerettel aludt el, mintha semmi sem történt volna, s mint olyan ember, kinek nagyon rendén van a szénája!

A sürgöny ott nyugodott szépen a zsebében.

Drága csók volt az neked szegény Villebois kapitány!

A czár nem sokára megtudta a történeteket. . . .

Minden ember várta haragjának menyköveit, mindenki szánta a bűnöst.

Az udvaroncok méltó csodálkozására azonban a czár legkevésbé sem volt ingerült, mig ellenben a czárnót udvarhölgyei alig tudák kevéssé megnyugtanni e hallatlan botrány miatt. . . .

Még a czár is elkövetett mindent vigasztalására, s menteni igyekezett kegyence vakmerőségét.

„Villebois e tette egyik legkétségbevonhatatlanabb bizonyosága hódító szépségednek Katalinom! Lásd ez az ember életét kockáztat ta, hogy egy csókot rabolhasson tőled.“

„Reméllem, hogy nem akarja talán felséged ez embert előttem menteni?” Kérdé Katalin czárnó férjétől elpalástolhatlan indulattal.

„Semmi esetre sem! én minden bizonnyal büntetésre méltó tettek tartom, s egyenesen kedvességedre bízom a büntetés meghatározását.”

Katalin czárnó iszonyu büntetést kívánt!

Száz kancsuka ütést azért az egy csó kért!

A czár kénytelen volt beléegyezni.

Most már menjünk nézzük meg mit csinál a fogoly?

Teljes nyolcz óra mulva felébredt mély al-mából.

Darab ideig még csak tájékozni sem tudta magát, hogy vajjon hol van ő tulajdonképpen? felkelt fekhelyéből, s körüljárta szűk börtönét.

(Folyt. köv.)

I.

Décsi fecsegések.

Kis városi havi szemle.

Vezető: Bús Feri, januar 16-tól februar 16-ig.

Egy téli virágokból fűzött tarka koszorút kötött a Színházi Közlöny számára, társas életünk télben virágzó, nyárbán kopár mezejéről szedtem azokat. Hisz a Színházi Közlönybe köz és nyilvános életünkre, társas mozgalmainkra vonatkozó közlemények is illenek; mert az élet egy nagy színház, melyben szakadatlanul folynak az előadások; egy hatalmas igazgató, a sors osztja ki a szerepeket. — Ez az oka, hogy az ember egyéniségével nem egyező szerepeket is kénytelen elvállalni, mert a visszaküldés nem jár; boldog, ki belé tudja magát találni szerepébe! És ki a bíráló, a megvesztegethető kritikus? a közvélemény. S hol tanulhatni a szép mesterséget? az élet oskolájában, — itt nincs szükség tanárookra, tankönyvekre, nem kell tandíjt fizetni, legjobb tanácsmester öntudatunk, — saját meggyőződésünk.

A világ nem egyéb színpadnál, s az élet — drámánál, vagy bohózatnál, melyben mindnyájunknak kisebb nagyobb szerep jut. A különbség az élet s a színpad szereplése közt csak az: hogy az élet-dráma vagy bohózat hosszabb s hogy ha egyszer fiaseot csináltunk, nehéz a csorbát kiküszörölni, mert csak egyszer lépünk fel, azután a függöny leeresztetik, s jó a taps vagy sziszegés . . .

Ennyi bevezetéstől, most a dologra.

Mi is eresztünk egy ragyogó fényes csep-pet a nemzeti közérület mérhetlen tengerébe, bocsátunk egy gyöngé hangot a nemzeti közlel-

kesedés örömjajába; mely csepp nem veszhet el a semmisségben, mely hang nem hangozhatik el a pusztában, mert nemes forrásból eredett, s most csak egy szerény dalidóba nyilatkozhatott, mely januar 17-én rendeztetett a Kazinczy-alapítvány javára; ott állott a társalkodási egyesület termének legszebb helyén nyelvünk reformatorának élet-nagyságn képe, mely előtt a terembe lépőnek, mint oltár előtt, jött, hogy meghajoljon; jobbra a magyar felkelő lobogója azon korból, midőn az ősz bajnok így kiáltott: moriamur pro etc. ily felirattal: királyért és hazáért; balra az utolsó főispán beiktatási zászló, egy nemzeti lobogó a múltból s több magyar jelvények örökzöld fo-jondásokkal befonva. Erdély és Magyarország czimere egy korona alatt diszlett a táncrend felett Egy musikális óra minden órában a Rákóczi játssza, Salamon a ropogós csárdásokat és palotást. Majd mindenki szép magyar ruhába öltözve, roppant néptömeg az utcán, a kivilágitott terem előtt, melyen alig leheté áthatolni, kik-a féle felső öltöny alatt is vágyták látni a magyar ruhát. Mindez kissé régen történt, de vannak dolgok melyek mindég újak.

Január 31-én volt az első casinói tánczvi-galom, melyben majd mindnyájan azon egyszerti nemzeti ruhában jelentek meg, melyben a Kazinczy-bálban. — És mily gyönyörűen néztek ki hölgyeink; egy pompás virágházba képzelők magunkat, hol a mosolygó rózsabimbó, a szerény nefelejcs, a búsongó gyászvirág, a rátartó nebánsvirág, a büszke liliom, virág-nyelven szóltak szívünkhöz, mert magyar lélek, magyar szellem hangokon beszélt hozzánk, a jobb időkről, melyet csak képzelni, de nem leírni lehet. Engem egy büszke liliom alázott meg, és azért az én nevem: Bús Feri.

Február 4-én kiskedőví tánczvigalom volt, mely kísérletnek látszott a nemesi és polgári osztály összeolvasztására, de nem sikerült s éppen azért fészes volt, még tánczolni se mertek, pedig sokan voltak. Mikor omlanak le az osztályzati választó-falak, mikor lesz egy akol és egy pásztor? . . . *)

Csütörtökön a realiskola javára tánczolunk, szombaton a leány-iskola növendékei mutatják be táncz-képességüket, előre kívánjuk, hogy az egész életen át vig. nótán lejtthessék az élet tánczát. Nemzeti tánczaink közt a palotás a farsang előtt lön betanulva s most hétszer is ellejtik**) egy báli estvén, de nem a Tóth Soma, hanem a Klein Mórész palotását, a melyben mint mondják nagy a különbség.

*) Vigasztalja ön magát asszal: hogy a ná késik az még nincs el-maradva.

**) Ellejtik azt mi nálunk háromszor is!

A nemzetiség firmája alatti fényezés itten nem divatozik, lehet ugyan 1000 ftos pártákat, s régi drága szöveteket látni, de mind ezek nem most vásároltattak, csak a meglévők nyertek alkalmazást korszerű változatokban.

Massa tanár, ki magát müncheni physicus és mechanicusnak nevezé, zártkörű előadást rendezett, melyben csak a meghívottak vehettek részt, meghatározott díj nélkül egy fogadóban. Mint mondják még a poharozás között sem vesz-

tette el egyik is szemefényét s a szemfényvesztés idővesztéssé lön changirozva.

Némi hangversenyi terveink vannak az akadémiai épület javára, de ez majd böjti levelem tárgyát képezi, ha jelen farsangi levelem szívesen fogadtatik

Mely az irodalmi pályán
Első próbatételem,
Dées városa szép leányi
Én tinéktek szentelem!...

T Á R C Z A

HIRHARANG.

□ Sajtó-hirek. Közelebből három érdekes munka kerül ki a sajtó alól, — az egyik Dózsza Dániel két kötetes történeti regénye „Boronkai Margit.“ A második Kővári Lászlónak sok gonddal írt „Erdély történelme“ III-ik kötete — és végre Halmágyi Sándor „Parlagi rózsák“ című történeti beszélei. Közönségünk érdeklél várja mind a háromnak megjelenését.

* (Uri-bál a redoutteremben.) A kolozsvári arisztokratia f. hó 14-én tartott táncvigalmának alkalmunk volt pár perczig szemtanuja lenni. A helyiség tánc- és étteremre volt osztva, a válaszfalt fejez oszlopok által tartott függöny képezé. A festői szép oszlopokat nemzeti szalagok kigyózták körül. Az ülőhelyek fölött, a fal mellett virágcserepek voltak felállítva. A nappali fényben oly jól esett kivétel nélkül mindenkit magyar ruhában szemlélni, mintha csak Apafi Mihály kora varázslódott volna élénk — a mint a tisztas deluők előtt délczeg ifjak s viruló hajadonok lejtettek el.

Bel és külföldi vegyes hírek.

□ Sz. Pétervártt egy nő lelökven karjával a páholya párkányán levő látesüvét, egy építész fejére esett a földszinten, melynek következtében 36 óra mulva meghalt.

○ A pesti nemzeti színház egyik legmunkásabb, s legbasználhatóbb tagját vesztette el a derék komikus Hubenai Ferencz ben, ki vasárnapra viradólag halt meg. Temetése e folyó hó 14-kén volt.

□ Szigligeti és Szigeti népszinmű íróink elhatározták, hogy ezentul szinműveikért a műkedvellő társulatoktól maguknak semmi szerzői díjt nem kívánnak, hanem azt igénylik, hogy előadott műveik brutto jövedelmének tíz percentjét az illetők a nemzeti színházi nyug-intézetnek adják, ha különben az előadásnak jótékony célja nem a színház lenne.

□ Vas Gereben, ki annyi szép korrajzzal gazdagítá irodalmunkat, ismét „Pörös atyafiak“ című két kötetes regényére nyit előfizetést két forintjával. A szerző neve elég kezesség arra nézve, hogy habozás nélkül megszerezhesse azt irodalmunknak minden pártfogója.

□ Tóth Kálmán előfizetést nyit „Flóra dalai“-ra

egy új forintjával. Biztosítjuk szépeinket, hogy ennél kedvesebb olvasmányt ezen az áron nem szerzhetnek meg. Hát az „Ajtala“ költeményeit mikor fogjuk egybegyűjtve láthatni?

Színházi krónika.

Februar 15-én 1860. Albisi László és Alajosné jutalmául: „A szebeni erdő“ szinmű 4 fv., írta Veisenthurm Janka, fordította Balog István. Többször hallók legközelebből fölmerülni a közönség közt azon kérdést, vajjon a jutalmazottak maguk választanak-e darabot, vagy pedig az igazgató határozza és tűzi ki azokat? E kérdéssel ugy látszik, leginkább azért ohajtana tisztába jöni közönségünk, hogy tudhassa, kit vádoljon akkor, midőn jutalomjátéknak a maihoz hasonló, vagy még ennél is hitványabb „Dus paraszt“-féle darabot hoznak szinpadra. Színészeink — tisztelet a kivételeknek — mindenesetre lehetnének kevésbé több figyelemmel közönségünk irányában, s a financialis érdekek mellett szem előtt tarthatnák azt is, hogy ne csak a karzat, hanem a többi közönség műizlésének is elég legyen téve.

A mai darabról igen kevés mondani valónk van, egyike ez azon ódonságoknak, melyeknek valójában ideje lenne már végképpen leszorulni szinpadunkról, — ezelőtt husz évvel meglehet még tudott gvönyörködni az ehez hasonló darabokban is közönségünk; de ma már csak kénytelenségből nézi meg. A mi a szereplőket illeti Gyulai (Kovár), Simonyi (Dobozlav), Komáromi (Szokol), Paulai (Almarik) Polákovicsné (Sziva), Follinusné (Elizena) mindent elkövettek lelkiismeretesen, hogy csináljanak belőle valamit. A jutalmazottak szintén helyesen tölték be érdektelen szerepeiket. A ház egészen megtelt.

NYILVÉRTPOSTA.

B. Sándornak Pesten. Válaszodat várjuk.
Zilahi Kis Károly urnak. Kapta ön levelünket?

Felelős a szerkesztésért és kiadó HAVI MIHÁLY.

SCHINEK JOZÉFA jutalomjátéka.

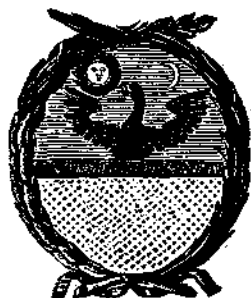
5-dik bérlet

3-ik szám.

NEMZETI SZÍNHÁZ.

Felsőbb

engedélyvel.

Kolozsvártt, ma, szombaton, februar 18-kán, 1860.

A fennálló országos szini választmány pártfogása és HAVI MIHÁLY igazgatása alatti

dalszintársaság által adatik:

SCHINEK J. JUTALMÁRA:

LINDA,

Chamounix gyöngye.

Nagy opera 3 szakaszban. Irtá Donizetti, olaszból fordította Egressi Béni.

Személyzet:

Boisfleur Marquis	Bokor.	Mártha, neje	Láng Mari.
Gróf Sirval Arthur	Follinus.	Linda, leányuk	Szerdahelyi Nelli.
Iskolamester	Gerecs.	Pierotto, árva savoyard ifju	*Schinek J.
Antonio, haszonbérő	Bodorfi.	Ügynök	Bartha.
	Savoyardok és Savoyardnők.		

Történik 1-ső felv. Chamounixban. 2-dik Párisban. 3-dik ismét Chamounixban. — Idő 1780.

A t. cz. közönség kegyébe ajánlja magát

Schinek J.

Helyek ára: Zártszék **70** kr. Földszint **42** kr. Altiszti jegy **21** kr.
Karzat **18** kr. osztr. ért.

Kezdeté **6** órakor, vége **8** után.

A rom. kath. Lyceum betűivel.